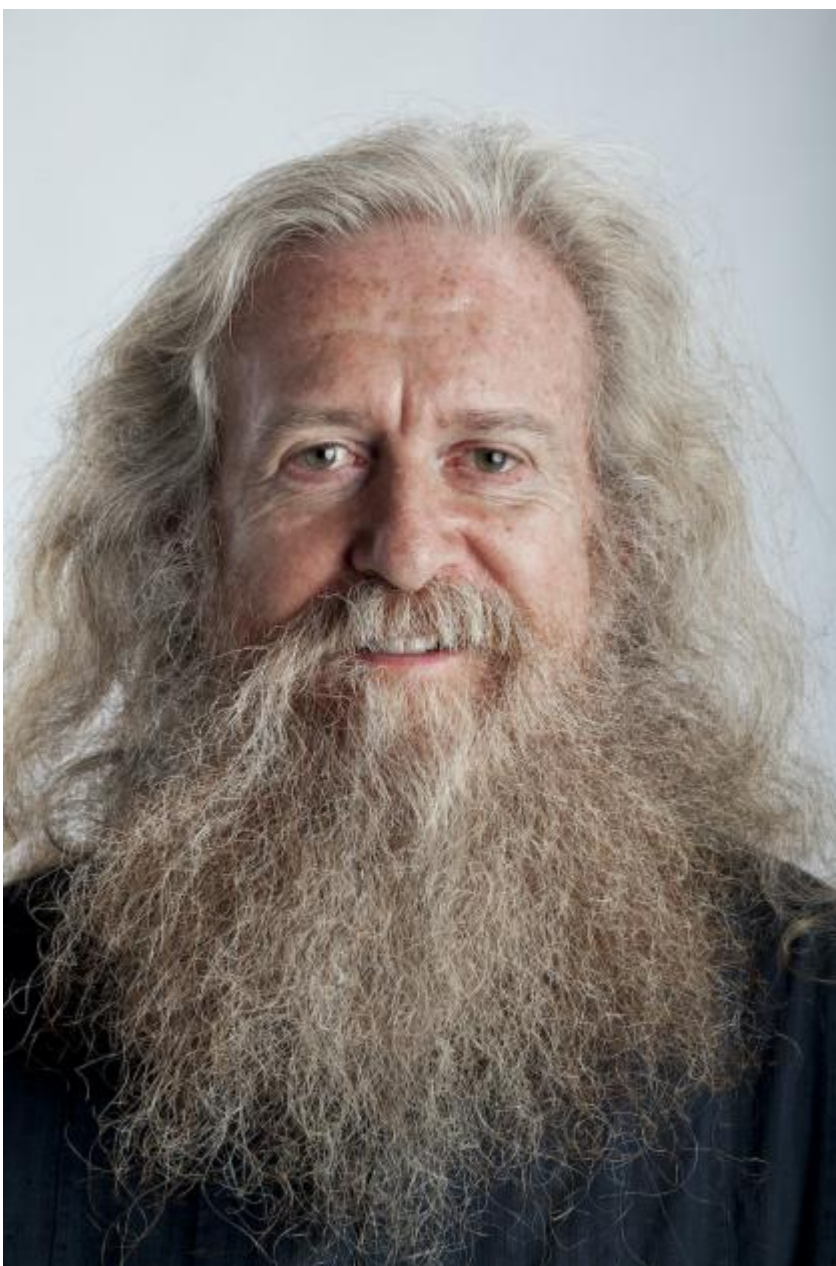

Lluís Brunet: Un fotògraf molt compromès amb l'ètica i la societat - Diari de Sabadell

Aleix Pujadas Carreras

Sigui a peu de carrer, dalt d'un banc, a una escala o a un fanal, **Lluís Brunet i Palou** (Sabadell, 1954) sempre hi és fent fotografies. Càmera en mà, barba i bicicleta a punt. Es considera un “traficant d'imatges i ètica”, i ho creu, sense embuts, perquè els que trafiquen de veritat “no ho diuen”. Brunet és un dels fotògrafs més coneguts de Sabadell i creu que amb tot s'ha de ser mínimament ètic i conseqüent. Encara que això no treu que tots ens equivoquem alguna vegada; ningú és perfecte, afegim.

Lluís Brunet, al seu estudi del carrer de Sant Cugat, al Centre / VICTÒRIA ROVIRA

I, en la fotografia, malgrat que tothom té el seu punt de vista, les seves influències i la seva manera de pensar, ell sempre té la intenció d'explicar-ho tot en una imatge. També, com reconeix, es mou més per uns entorns que per uns altres i les seves fotos així ho reflecteixen, la qual cosa també l'ajuda a entendre el lloc on és, saber veure a venir les coses, buscar l'angle més adequat i entendre la lectura que en farà la gent. “Els diferents punts de vista fan l'argument del que tu vols explicar, per això en els reportatges no penjo una foto, sinó que en penjo moltes”, assegura. I per ell, amb les fotos també transmet ètica. “L'ètica, en totes les coses, és un element important. I malauradament és una de les coses que cada vegada falta més”, critica. Afegeix que només cal mirar que “els que estan en llocs de poder, si no són dictadors, són feixistes, que a algú els interessa que hi siguin per tapar la misèria que cada cop es farà més visible”.

La sort dels bons mestres

Brunet reconeix que ha tingut la sort de tenir al costat “bons mestres”. Són persones que l'han ajudat i l'han fet veure coses a diferents nivells; també bons amics en tots els camps. Són persones “amb molta ètica i que mai l'han perdut” com **Carme Forcadell** o **Jordi Cuixart**, però també altres cares que no són tan conegudes. “He tingut la sort de conèixer-los abans que fossin el que són ara i t'asseguro que no han canviat en res. Això són coses que t'ajuden a entendre la qüestió de l'ètica”, explica. Entre els referents, també hi té Martin Luther King o la revolta estudiantil prèvia als **Jocs Olímpics de Mèxic el 1968**. I la feina l'ha acostat a aquestes persones i a veure coses que d'una altra manera potser no hi hauria accedit: “Tot ajuda i tot enriqueix”.

Brunet és un fotògraf autodidacte, que va començar en aquest món com tantes altres persones amb la primera càmera que li van regalar quan era adolescent. De mica en mica es va anar introduint al món professional i recorda especialment “la sort” de poder entrar a treballar a l'empresa sabadellenca **Sallent Hermanos**. Hi va començar com a aprenent de dibuixant i va acabar al laboratori. Allà va rebre el que anomena el “primer verí”, les primeres pinzellades sobre la tècnica de la fotografia. La primera imatge que va publicar va ser al Diari de Sabadell d'aleshores, on va coincidir amb periodistes com **Xavier Vinader** o **Pere Font Grasa**. Per a ell, “coses de l'atzar que m'han portat a contactar amb gent que m'ha portat a veure'n d'altres”. Brunet és un especialista de la imatge d'estudi i en la primera que li van encarregar a Sallent hi va aconseguir posar una senyera, “cosa que en aquella època, a finals dels anys seixanta, s'havia de fer amb molta cura”.

Una de les altres característiques del sabadellenc és que sempre va amb bicicleta i a casa seva no hi té

aire condicionat. O sí que en té, com diu ell, condicionat al temps que fa. El món de la bicicleta el va descobrir gràcies al suís **Jaume Perret**, un referent per a ell del món fotogràfic amb qui havia treballat conjuntament a **Lucèrna** (Suïssa). “Parlem de 30 o 40 anys enrere i malgrat que fos l’hivern, tothom es desplaçava amb bicicleta; i no parlem d’un país pla”, recorda. El sabadellenc comença aquests dies a sortir de casa i tornar a fer fotos al carrer, després de viure el confinament i fent les fotografies que li permetien les finestres del seu domicili a les dels habitatges del davant i als balcons que tenia a prop. El que no ha hagut de fer és afaitar-se, ja que confessa que no ho ha fet des que li va sortir el primer pèl.

DiarideSabadell

